

Հովհաննես Թումանյան

Ժամանակն անվերջ, տիեզերքն անհուն...

Ժամանակն անվերջ, տիեզերքն անհուն,
Ու նրանց միջում հավիտյան սիրուն.
Կյանքը հարաշարժ հոսանք է վարար...
Նորանոր ուժեր ճնշում են իրար,

Ելնում են թափով,
Իջնում տազնապով
Ու կենդան, կայտառ,
Միշտ նոր ձևի մեջ,
Անդուլ, անդադար

Հոսում են անվերջ...
Էն լայն հոսանքի, մեծ աղմուկի տակ
Հավիտյան անշարժ, համր ու անգիտակ,
Անտարբեր էն տաք, եռուն պայքարին,
Անցնող օրերին, ապրող աշխարհին՝

Հգորն ու տկար
Ընդմիջտ հավասար,
Անխտիր հավում
Մեծ հանգրստի մեջ,
Հավում են, ձուլվում

Հանգչում են անվերջ...

